

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Νόρμα

μελόδραμα εἰς πράξεις δύο. "Επη Soumet, Belmontet καὶ Romani. Μέλος Bellini. Μετάφρασις ἔμμετρος.*

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Τὰ δώματα τῆς Νόρμας.

Νόρμα, Κλοτίλδη καὶ δύο νήπιοι παιδεῖς.

- N. Φύγε ! ἀπάγαγε τα. Φρίττω τὸν θέαν
K. Κλ. καὶ τὸν περίπτυξίν των. —Τίς σου τὸ στέρον
N. φόβος δεινός πρὸς τοὺς υἱούς σου φόάττει :
'Αγνοῶ· ποικίλα πάθη
μὲ κατατρύχουν. "Εχθραν καὶ φίλτρον
ἢ θέα των μ' ἐμπνέει—Τοτὲ μὲν εὐφορούνην,
Τοτὲ δ' ὁδύνην. Σπεύδω νὰ τὰ θηιψῶ,
νὰ τὰ συντρίψω. Τὴν ωραν καταρρίπται
K. N. καθ' ἥν ἐγέννων—Εὐφήμει Νόρμα—"Ω ἄλγος!
K. N. Τί ἀντίφασεις —"Ω ! δὲν θὰ μ' ἐννοήσῃς
καλὴ Κλοτίλδην. 'Ανεκλήθη εἰς Ρώμην
K. N. ὁ Πολλίων. Θὰ συναπέλθῃς ; δὲν λέγει
τι θὰ πράξῃ. "Ω ! ἀν μ' ἐγκαταλίπῃ
φυγῶν κρυφίως. 'Εάν με λησμονήσῃ
K. N. καὶ τοὺς υἱούς του—Πιστεύεις σύ; δὲν θέλω.
πολὺ σκληρὸς θὰ ἥτο
ἢ τοιαύτη ἀμφιβολία. Προσέρχεται τις
ἄ ! κρυψθῆτε ('Η Κλοτ. ἀπάγει τὰ παιδία).

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Νόρμα, Λδαλγίδα.

- N. Ἀδαλγίδα,
'Αδ. —Καρδία θάρρος. (πρὸς ἑαυτὴν)
N. Προχώρει—καλὴ νεᾶνις προχώρει,
Τί τρέμεις τέκνον; 'Απόκρυψόν τι ἀκούω βάρος
'Αδ. Σοῦ κλονεῖ τὸ στῆθος.
'Ορθόν! ἀπόθες ὅμως
πρὶν τὸ οὐρανιόν σου ἥθος,
τοῦ πταιστού εἰν' δ' τρόμος.
'Ενθάρρυνόν με δπως μὲ παρρησίαν
δεῖξω τὸν καρδίαν.
K. A. 'Εγείρου καὶ λάλει—τὶ σέ θλιβεῖ—'Ο ἔρως.
Μὴ ὀργισθῆς ! πόσον δὲν ἥγωνισθην
νὰ τὸν νίκησω ! εἰς μάτην πᾶς ἄγων μου.
κατενικήθην· ἄχ ! μάθε δτι ὠρκίσθην.
προδοῦσα τὸν πατρίδα καὶ τὸν θεόν μου,
πρὸς δὲν ἐτάχθην ὡς δούλη αἰωνία,
N. νὰ φύγω μετ' ἑκείνου—"Ω, τρισθλία.
Τοῦ ἔαρός σου ἥδη
ἐταράχθη ἡ γαλήνη ! πᾶς ὅμως καὶ πότε!
'Αδ. Τὸ λάδρον πῦρ ἐν σοὶ ; 'Εν μόνον βλέμμα, . .
εἰς στεναγμός του . . . 'Εν τῷ θείφ δάσι . . .

*) Ιδε ἄριθ. 36, σελ. 725—728.

ὅτ' εἰς τὸ θεῖον πρὸ τοῦ βωμοῦ πύξδην.

ἔξαιφνης ἡ προσευχὴ μου·
διεκόπη εἰς τὸ χεῖλος· μεμαγευμένη
ὑπὸ τῆς ὀπτασίας ἐφανταζόμην
τὴν φαεινήν του δύνιν ὡς ἀστέρα.

- N. "Ω ! ἀναμνήσεις,
οὕτω καὶ ἐμὲ τὸ βλέμμα ἀνηρπαξεν ἐκείνου.

'Α. N. Πλὴν . . δὲν ἀκούεις σύ.—Δέγε—ἀκούω.

- 'Αδ. Μόνη κρυφίως εἰς τὸν βωμὸν
μ' ἑκεῖνον συνηντάμην
κ' ἐκ λαβροτέρων πάντοτε
φλογῶν κατεκαιόμην.

N. Οὕτω ποτὲ κ' ἐγώ. (μεταξὺ)

- 'Α. Μοὶ ἔλεγε συγχώρει
νὰ σὲ λατρεύω κόρη,
τὴν αἴραν ἀναπνέων
θρήνων σου τῶν ἥδεων.
Τὴν πάγχρυσόν σου κόμην
δός μοι νὰ ἀσπασθῶ.

- N. Τοιαῦτα λέγων (ἐν τῷ μεταξύ)
κ' ἑκεῖνος μ' ἐβαυκάλει
καὶ ἀναβλέγων
πάθος προσεκάλει.

'Αδ. Μὲ κατεκήλην ἥδονικῶς

- N. οὔτως ἐδαγηνεύθην (μεταξύ),
τὸ εὐλαβόν του στόμα
μ' ἐθώπευεν, ἀστήρ φαιδρός
τὸ τακερόν του ὅμμα.
'Ηράσθην ! Νόρμα, συγγάμην,

- N. Μὴ κλαίει κόρη, (δις μεταξύ)
ἡ δλλως ἀπωλόμην·
σὺ Νόρμα φρούρησόν με,
σῶδον ἡ φόνευσόν με
κατ' ἔμαυτῆς ἀκόμη
σωτήρ μου δύ γενοῦ.

Τὰ δάκρυά σου (ἐν τῷ μεταξύ·)
ἐγὼ θὰ παύσω
καὶ τὰ φρικτά σου
δεσμά θὰ θραύσω.

- 'Αδ. Εἰπέ μοι πάλιν
τὸν γλυκερόν σου λόγον

- N. ἐλθὲ νὰ σὲ περιπτυχθῶ,
τὸν ὀδυρμόν σου παύω,
τοὺς δρκούς σου ἀνακαλῶ
καὶ τὰ δεσμά σου θραύσω,
ἄν ἥναι ὁ λάτρις σου πιστός
θὰ ζήσης εὐτυχής.

- 'Αδ. Θεέ μου πάλιν τὸν φαιδρὸν
ἐνήχησόν μοι τόνον
καὶ τῆς καρδίας τὸν πικρὸν
κατεύνασόν μου πόνον·
ὁ ἔρως, λέγεις, θεμιτός,
"Ω! μὲ ζωδγονεῖς

- N. ἀλλὰ τις εἶναι ὁ ἐραστής,
δὲν ἔμαθον ἀκόμη.

- 'Α. "Ως ξένον θὰ τὸν ἀγνοῆς
Ρώμην ἡ πατρίς του — Ρώμη !
καὶ πᾶς καλεῖται; — Ιδέ τον.

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

Οι ἄνω καὶ ὁ Πολλιών.

- N.** Ούτος! ὁ Πολλιών.
'Αδ. Ὡργίσθης! !
N. Αύτός; δὲν εἶπες οὕτως;
'Αδ. Καλῶς ἀκούω; "Αχ! Ναι.
Πολ. "Ω! συμφορά! τί εἶπες!
 (πλοσίαζων τὴν Ἀδαλγ.)
'Α. Ν. Πῶς; — Τρέμεις σύ. Πρὸς τί;
 (Στιγμῶν τινῶν σιγή. — Ο Πολλιών τεταρχμένος. Ή Ἀδαλγίσα τρέμουσα πρὸ τῆς Νόρμας φυσττούσης).
N. "Ω! διὰ ταύτην ἅπιστε,
 τί τρέμεις; τί φοβεῖσαι;
 Αὕτη ποσδῶς δὲν ἔπταισθε,
 ὅτι ένοχος σὺ εἶσαι.
 Προδότα τρέμει δι' ἐμὲ
 Διὰ τὰ τέκνα σου καὶ σέ.
'Αδ. Πολλιών! σύ! ω! φρίκη!
 Σπεῦσον! ἀπάντα! ούαι!
 (Καλύπτει τὴν πρόσωπόν της, Ή Νόρμα δραπτομένη τοῦ βραχίονός της ἀνχυκάξει αὐτὴν νὰ τὴν ἀτενίσῃ)
N. "Υπῆρχας θῦμα τάλαινα
 προδότου σκληροτάτου.
 Τὸ χεῖλος ἔχει παγερόν
 ώς ή πνοὴ θανάτου.
 Βίον κλαυθυῶν ἀνάπτειν
 καὶ σοὶ παρασκευάζει
 θρηνούσαν θά χλευάζῃ
 ώς ποτ' ἐμὲ καὶ σέ.
'Αδ. Τί φοβεῖσθαι μυστήριον
 οἱ λόγος σου ἐμφαίνει!
 τρέμω! ἀδύσσου βάραθρον
 ἐνώπιόν μου χαίνει.
 Κατανοῶ ή τάλαινα
 πόστη ή συμφορά μου
 ἄμετρα τὰ δεινά μου
 αὖ μ' ἀπατῆσικτρώς.
Πολ. Νόρμα μικρὸν κατάστειλον.
 τὰς φλόγας τῆς ὁργῆς σου. γέον
 Τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος
 τὸν γόνον καὶ λυπήσου αθῶν
 τὸ αἰσχος μας πρὸ τῆς ἀγνῆς
 νῦν πέπλος ἡς σκεπάσῃ
 τὸν πταίστην ἡς δικάσῃ
 Θεός ὁ αὔστηρός
N. "Απιστε!
Η. Παράφων!
N. Πρόσμεινον.
Η. Σπεῦσον (πρὸς τὴν Ἀδ.)
'Αδ. — Μακράν μου! ἄφες με.
 Η Νόρμα σύζυγός σου.
Η. Θὰ γείνω ιδικός σου.
 Σὲ νὰ ἐρῶμαι ὀφείλω
 καὶ ταύτης ν' ἀποθέω.

- N.** Καλῶς! λαβέ την καὶ φύγε.
 "Απελθε!
'Α. Μή, μᾶλλον τελευτῶ.
N. Ναι! μακράν! μακράν! προδότα
 (πρὸς τὴν Η. ζητοῦντα νὰ ἀπαγάγῃ τὴν Ἀδ. βίᾳ, ἥτις ἀνθίσταται)
 τῆς τιμῆς καὶ τῶν υιῶν σου.
 Μὴ χαρῆς! Μὴ ἀπολαύσῃς!
 ἔξωτα τὸν βδελυρόν σου.
 Ἐν θαλάσσῃ, ἐπὶ ἀνέμῳ
 αιωνίως θ' ἀκούῃς τρέμων
 τῆς ἀρᾶς μου τὰς Ἐριννάς
 μυκωμένας περὶ σέ.
Η. "Υδρυζέ με ἀπατεῶνα (ἀπελπις)
 δὲν φοβοῦμαι τὸν θυμόν σου.
 Ἐχω κατὰ τῶν ἀρῶν σου
 τὴν ἀγάπην κιδευόντα.
 Δὲν προσμένω ἐκ τῶν θεῶν μου·
 ἄλλην μείζω τῶν συμφορῶν μου.
 Αποφράς ήν ή ἡμέρα.
 καθ' ήν πρῶτον εἶδον σέ.
'Αδ. "Ω! συγγνώμην! ἀν ή ἀθλία
 (Γονυπετής προσκειμένη τῇ Νόρμῃ).
 τῶν κλαυθυῶν σου είμαι αἴτια.
 Δάσον καὶ ὄρη καὶ μέλας πόντος
 θά με χωρίζουν τοῦ σὲ προδόντος.
 Καταπίνω τὰ δάκρυά μου,
 δὲν προσέχω εἰς τὰ δεινά μου,
 ἀποθνήσκω, ἀν τὸν πατέρα
 τῶν υιῶν σου κλέψω ποτε.
 ("Εσωθεν τοῦ ναοῦ ἀκούεται ὁ ίερὸς χαλκὸς χρυσόμενος. Η Νόρμα προσκαλεῖται εἰς θυσίαν. Ἀποθέτη τὸν Πολ. διὰ τῆς χειρὸς σημαίνουσα αὐτῷ νὰ ἔξελθῃ. Ο Πολλιών ἀπέργεται μακινόμενος).
-
- ΠΡΑΞΙΣ Β'.
- Σ Κ Η Ν Η Α'.
- Τὰ δώματα τῆς Νόρμας.
- Εἰς τὸ βάθος ρωμαϊκή κλίνη, ἐφ' ᾧς κοιμῶνται οἱ υἱοὶ τῆς Νόρμας. Δεξιόθεν τράπεζα.
- Noρ.** (Εἰσέρχεται κρατοῦσα λύχνον καὶ ἐγχειρίδιον. Κάθηται καὶ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν λύχνον. Είναι ώχρα καὶ πλλοιωμένη τὴν ὄψιν)
 Ομοῦ κοιμῶνται . . . καὶ τὴν ἔνοπλόν μου
 δὲν βλέπουν χεῖρα. Μὴ καμφθῆς καρδία!!
 Τι θ' ἀπολαύσουν; "Δῶ, Βασάνους καὶ ἐν
 [Ρώμη]. . . .
 Όνειδισμὸν—καὶ τοῦ θανάτου χεῖρον.
 Δοῦλοι τῆς μπτρυΐας των! ποτε! τί μένει;
 [(ἐγείρεται)
 Θάνατος! Ναι! τὶ στέκεις; (προθῆσα ἐπέχει)
 Δὲν προσβαίνεις; διγῶ κλονοῦμαι — ή φρίκη
 τὰς τρέχας μου ἀνορθοῖ. "Η! παιδικτόνος!
 [(συγκινουμένη)
 Φίλτατα φίλτατα τέκνα! μπτρός ταλαίνης
 παραμυθία, ὃν ὁ ιδύπνους γέλως

ώς συγγνώμη θεοῦ παρίστατο μοι.
Κ' ἐγώ φονεὺς αὐτῶν; Εἰς τὶ μοὶ πιαίουν;
[(Θιωπή)]
Πολλίων ὁ πατήρ των. Ἰδού τὸ πταιῆμα.
Νεκροὶ μοι εἶναι οὖν. Νῦν δι' ἑκεῖνον
ἴσον ἂς δρέψῃ πρός ἐμὲ τὸ θρῆνον.
Ἐμπρόσι! (Ορμῇ πρὸς τὴν κλίνην αἱρεῖ τὸ
ἔγχειριδιον καὶ βάλλει κραυγὴν τρόμου)
ποτέ· εἰν' υἱοί μου· υἱοί μου·
(τοὺς περιπτύσσεται ἀφυπνισθέντας θρη-
νοῦσα) Κλοτίλδη!

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Κλοτίλδη καὶ Νόρμα.

- N. Κλοτίλδη! σπεῦσον!
*Ἄς ἔλθῃ ἡ Ἀδαλγίδα.
K. Ἐδῶ πλησίον
Μόνη προσευχομένη, πλανᾶται· καὶ κλαίει
[(ἀναχωρεῖ)]
N. Ναι. Τὸ σφάλμα κυρύττω· είτα ἀποθνήσκω.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

- *Ἄδ. Μὲ κράζεις Νόρμα; (μετὰ δέους)
(ἐκπεπληγμένη) κατηφῇ τὴν ὄψιν
ἔχεις κι' ώχραν
N. ωχρος θανάτου — ἀθρόαν
τὴν αἰσχύνην μου μάθε. Μίαν παρακλη-
[σίν μου]
μόνον τέλεσόν μοι ἄν μου τὰς παρούσας
συμφορὰς ἐλεῆς· καὶ τὰς μελλούσας.
K. Πᾶν δοι ὑπέρχονται.
N. Όμνυεις;
K. Όμνυώ.
N. Πρόσχες — ἡ ἐναγής μου
Ὕπηρεσία τὸν βωμὸν μαίνει.
Καιρὸς νὰ πάνωσα. Πλὴν ποῦ τὰ δύστηνά μου
νὰ ἀπαγάγω; Εἰς σὲ τάχινω.
*Α. Θεέ.
Τι λέγεις Νόρμα;

- N. Εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων
σκηνὰς ἐλθοῦσα . . . Παράδος εἰς ἑκεῖνον.
A. Τίς ὁ σκοπός σου.
N. Ἐστω σύζυγός σου.
τὸν συγχωρῷ καὶ θνήσκω.

- A. *Όχι ποτέ.
N. Σ' ὁρκίζω χάριν τῶν υἱῶν του δέξαι·
μετὰ δοῦ παράλαβέ τα,
φρούρην καὶ προστάτευε τα.
Διφρουρῆς καὶ ἀρχὰς δὲν θέλω
τοὺς υἱούς σου ἃς κοδύωσι.
Μὴ ἀφῆς δοι παραγγέλλω
δοῦλοι δι' ἐμοὶ νὰ ζῶσι.
Τὸν καρδίαν μου σπαράττει
ὁ προδότης διὰ σέ.
A. Νόρμα, μήτηρ παμφιλάτη
ξτι γένεις πρός ἐμέ.
Λάβε τοὺς υἱούς σου, ποτὲ μακράν δου
πᾶς θὰ ζήσω μὴ ἐλπίσῃς

- N. *Άλλ' ὥρκισθης
Τὴν χαράν σου!
ὅπως σὺ εὐδαιμονήσῃς·
τὸν σκληρὸν θὰ πλησιάσω
καὶ τοῦ στήθους σου τοὺς πόνους
ὑψηλοὺς θὰ εὔρω τόνους.
τὸ ὑπνῶτον εἰς τὸ στήθος
φίλτρον του θὰ ἀναγεννήσῃς.
Ἐχει εὔσπλαγχνον τὸ ήθος
πάλιν θὰ στραφῇ πρὸ σέ.
N. Νὰ προσφύγω εἰς δεῖσεις,
δὲν σ' ἀκούω· ἀφες, ποτέ.
A. *Ίδε Νόρμα πρὸ τῶν ποδῶν σου
τὰ μικρά σου ἀθῶα βρέφη.
Τίς ἀγκάλη θὰ τὰ ἐκτρέψῃ
ἄν μὴ φίλτρον μυτρικόν;
N. *Α., πρὸς τὶ μὲ τὸν κλαυθμόν σου
τὴν θαρροῦσαν ψυχὴν νὰ θραύσῃς·
εἰς ἐλπίδας, εἰς ἀπολαύσεις·
δὲν πιστεύει ψυχορραγῶν.
A. πείσθητι μοι
N. Πῶς νὰ πεισθῶ
*Ἐξ ἣ σε
A. Θ' ἀλλάξῃ γνώμην.
N. Καὶ σύ;
A. Φιλίαν δὲν θ' ἀρνηθῶ,
πρὸς δν ποτὲ ηρῶμην.
N. Αγνὴ καρδία σπουδάζεις;
A. Δὲν θέλω νὰ στενάζῃς·
*Αλλως θεῶν θυντῶν μακράν
μὲ σὲ θ' ἀποσυρθῶ.
N. Ναι! νικᾶς με· δὸς τὴν φαιδρὰν
μηρόφην σου ν' ἀσπασθῶ.
N. A. Ναι μέχρι πνοῆς μου ἐσχάτης
φίλη πιστή σου θὰ ζήσω·
καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆς φίλτατης
πάντα γῆς ὅλβον θ' ἀντλήσω·
σύν δοι κατὰ τῆς Μοιρᾶς
τολμώδας αἷρε χειρίας.
*Ἐθ' ὅσον τῶν παλμῶν μου
Τὸ στέργον σου εἰν' ηχώ.
(Ἀκολουθεῖ).

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ.*

*Εσίγησε· πλὴν τῆς φωνῆς αὐτῆς ή μελωδική ἡχώ
κατκήλει ἔτι τὰ διάταξις μου· ἔστρεψα τὸ βλέμμα ἐν
τῇ αἰφνιδίως γενομένῃ σιγῇ, εὐλαβῶς τέως ἐπὶ τοῦ
ἐδέχους προσηλωμένον· τότε μόνον κατενόησα ὅτι
εἶχον τὸ γόνυ κεκλιμένον καὶ ήνωμένας τὰς χειρας
ἐν ἀσυναισθήτῳ ἐνθουσιασμῷ ἐκστάσει, ὑπὸ τὸν ἡχὸν
τῆς γλυκείας τοῦ Νυκτίου φάσματος λαλιζές, ὥστε ἐν
ὄνειρῳ διαβλέπουσα ἀνελισσομένην πρὸ ἐμοῦ τὴν
ἱερὰν τοῦ φάσματος ἑκείνου σκηνήν. . . .

*) Ιδε ἀριθ. 36, σελ. 704—707.